

Sygn. akt VII U 567/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy J. K.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczej Ubezpieczenia Społecznego

o emeryturę rolniczą

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczej Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 6 kwietnia 2017 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej J. K. prawo do emerytury rolniczej od dnia 1 marca 2017 r.

UZASADNIENIE

J. K. w dniu 21 kwietnia 2017 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji wydanej przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 6 kwietnia 2017 r., znak: (...). Odwołująca wniosła o uwzględnienie okresu podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym i opłacania składek od dnia 29 sierpnia 1987 r. do dnia 31 marca 1993 r. Zdaniem ubezpieczonej brak danych w KRUS w M. potwierdzających opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne rolników wynika wyłącznie z faktu, że dokument ten nie został przekazany z urzędu gminy. Odwołująca również wskazała, że wyczerpała wszystkie możliwości udokumentowania opłaconych składek (k. 2-5 a. s.).

Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 maja 2017 r. wniosła o jego oddalenie w całości. Organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do emerytury rolniczej z powodu braku wymaganego okresu ubezpieczenia emerytalno-rentowego w wymiarze 25 lat niezbędnych do jej przyznania.

W ocenie Oddziału odwołująca udowodniła jedynie 21 lat, 3 miesiące i 4 dni. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy ubezpieczonej w gospodarstwie rolnym od dnia 29 sierpnia 1987 r. do dnia 31 marca 1993 r., ponieważ w tym okresie nie podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników i nie opłacała składek (k. 19-20 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. w dniu 30 marca 2017 r. złożyła wniosek do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o przyznanie prawa do emerytury rolniczej (a. e.).

Zgodnie z odpisem skróconym aktu małżeństwa, odwołująca wyszła za mąż za S. K. w dniu 4 czerwca 1981 r. (k. 2 a. e.).

Zgodnie z aktem notarialnym z dnia 29 sierpnia 1987 r. teściowie odwołującej sprzedali min. jej mężowi niezabudowane nieruchomości położone we wsi Z. w gminie M. (k. 17-18 a. e.).

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 11 marca 1988 r. odwołująca była zatrudniona w Urzędzie Miasta (...) W. w Wydziale (...)w okresie od dnia 16 lutego 1980 r. do dnia 1 marca 1988 r. (k. 15 a. e.).

Zgodnie z wywiadem ubezpieczeniowym organu rentowego, odwołująca była ubezpieczona z mocy ustawy jako płatnik w okresie od dnia 1 kwietnia 1993 r. do dnia 17 stycznia 1995 r. oraz, jako rolnik w okresach od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. i od dnia 11 października 2005 r. (a. e. i k. 7-13 a. s.).

Zgodnie z postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 r. Wójt Gminy M. odmówił odwołującej wydania zaświadczenia o okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników i wysokości opłacanych składek od 1987 r. do marca 1993 r. na podstawie art. 306c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Wskazano, że Wójt nie prowadzi ewidencji, rejestrów ani też innych dokumentów potwierdzających okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników oraz wysokości opłacanych składek za sporny okres z uwagi na dziesięcioletnią kategorię archiwalną dokumentów (a. e.).

Zgodnie z zaświadczeniem z dnia 19 maja 2016 r. wydanym przez Starostwo Powiatowe w M., odwołująca wraz z mężem figurowali od dnia 29 sierpnia 1987 r. jako właściciele gruntów o powierzchni ogólnej 1,41 ha na podstawie aktu notarialnego Rep. (...) z dnia 29 sierpnia 1987 r. (k. 17 a. s.).

Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w dniu 10 sierpnia 2016 r. na podstawie art. 217 § 2 pkt 1 i 2 w trybie art. 123-126 k.p.a. postanowiła odmówić wydania zaświadczenia o okresie podlegania i opłacania składek na funduszu ubezpieczenia społecznego rolników od 1987 r. do marca 1993 r. Zgodnie z pismem wskazano, że w okresie przejmowania zadań z zakresu ubezpieczenia społecznego rolników z urzędów gmin, tj. w 1993 r., nie została sporządzona i przekazana do właściwej jednostki organu rentowego „karta ewidencyjna ubezpieczonego”, która byłaby podstawą do potwierdzenia okresów podlegania i opłacania składek na funduszu ubezpieczenia społecznego rolników. Dodatkowo stwierdzono, że wobec braku dokumentów potwierdzających opłacanie składek przez odwołującą, nie ma możliwości wyjaśnienia przyczyny nieprzekazania danych do Placówki w 1993 r. Na podstawie złożonych dokumentów organ rentowy nie jest w stanie określić okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników ani wpłaconej kwoty na ubezpieczenie społeczne rolników oraz wskazać osoby podlegającej ubezpieczeniu (k. 18 a. s.).

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w oparciu o własne ustalenia wydał zaskarżoną decyzję z dnia 6 kwietnia 2017 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił odwołującej prawo do emerytury rolniczej. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczona udokumentowała jedynie 21 lat, 3 miesiące i 4 dni podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników. Oddział stwierdził, że okres od dnia 29 sierpnia 1987 r. do dnia 31 marca 1993 r. nie został zaliczony ze względu na brak potwierdzenia opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników (a. e.).

Teściowie odwołującej posiadali gospodarstwo rolne w M.

o powierzchni ponad 21 hektarów. Gdy zmarł teść ubezpieczonej we wrześniu 1987 r., gospodarstwo rolne przejęła jej teściowa, w którym pracowali również jej mąż i bratowa. Ubezpieczona pomagała w gospodarstwie rolnym dwadzieścia trzy razy w tygodniu. Na pracę w gospodarstwie rolnym wraz z dojazdami odwoływająca poświęcała od 8 do 10 godzin dziennie. Na roli odwoływająca uprawiała kapustę, ziemniaki, ogórki i zboża. Przetworzone warzywa zawożono na giełdę warzywną. Ubezpieczona kiszyła warzywa na terenie gospodarstwa i w W.. W okresie zimowym odwoływająca pomagała w kwaszarni w W.. Składki na ubezpieczenie społeczne były opłacane w gminie. Ubezpieczona urodziła dzieci w 1982 r. i w 1987 r. Teściowa opiekowała się dziećmi odwoływającej, kiedy pracowała ona na gospodarstwie rolnym (zeznania świadków W. T., A. K. i S. K. oraz przesłuchanie odwoływającej – k. 35-37 i 64-66 a. s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów, w tym akt rentowych, zeznań świadków W. T., A. K. i S. K. oraz odwoływającej w charakterze strony. Dokumenty przedłożone przez strony niniejszego postępowania stanowią obiektywny oraz w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Świadczenie to osoby, które znały i widziały doskonale specyfikę pracy odwoływającej, którą wykonywała w spornym okresie czasu oraz wskazały,

że były odprowadzane składki na ubezpieczenie rolnicze. Zeznania świadków oraz ubezpieczonej były logiczne i spójne oraz korelowały z materiałem dowodowym w postaci dokumentów, zatem Sąd uznał je za wiarygodne i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych niniejszej sprawy.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. K. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 6 kwietnia 2017 r., znak: (...) jako zasadne, podlega uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie spornym pozostawało odmówienie odwoływającej prawa do emerytury rolniczej w związku z niezaliczeniem jej do wymiaru ubezpieczenia rolniczego okresu od dnia 29 sierpnia 1987 r. do dnia 31 marca 1993 r. Aby ustalić, czy zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo, należało pochylić się nad stanem prawnym w spornym okresie czasu oraz obowiązującym aktualnie.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016 r., poz. 277 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, emerytura rolnicza przysługuje także ubezpieczonemu rolnikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)osiągnął wiek 55 lat, jeśli jest kobietą, albo 60 lat, jeśli jest mężczyzną;
- 2)podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 25 lat;

W myśl art. 20 ust. 1-3 ustawy, do okresów ubezpieczenia wymaganych zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 zalicza się okresy:

- 1)podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników indywidualnych i członków ich rodzin w latach 1983-1990;
- 2)prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym, po ukończeniu 16. roku życia, przed dniem 1 stycznia 1983 r.;
- 3)od których zależy prawo do emerytury zgodnie z przepisami emerytalnymi.

Okresów, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się do okresów ubezpieczenia, jeżeli zostały one zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury lub renty na podstawie odrębnych przepisów. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.

Co prawda, stosownie do definicji legalnej zawartej w art. 6 pkt 1 ustawy, przez rolnika rozumie się osobę fizyczną prowadzącą na własny rachunek działalność rolniczą jako posiadacz (samoistny albo zależny) gospodarstwa rolnego położonego w granicach Rzeczypospolitej Polskiej, jednakże - stosownie do art. 5 ustawy, przepisy stosuje się także do małżonka rolnika, chyba że ten małżonek nie pracuje w gospodarstwie rolnika ani w gospodarstwie domowym bezpośrednio związanym z tym gospodarstwem rolnym.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 ustawy, ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu podlega z mocy ustawy rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny oraz domownik rolnika, o którym mowa w pkt 1, jeżeli ten rolnik lub domownik nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu i nie ma ustalonego prawa do emerytury lub renty. Ubezpieczeniem wypadkowym, chorobowym i macierzyńskim na wniosek obejmuje się innego rolnika lub domownika, jeżeli działalność rolnicza stanowi stałe źródło jego utrzymania.

Jak zaś stanowi art. 16 ust. 1-3 omawianej ustawy ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu podlega z mocy ustawy rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny oraz domownik rolnika, o którym mowa w pkt 1. Ubezpieczeniem emerytalno-rentowym na wniosek obejmuje się innego rolnika lub domownika, który podlega ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu, jeżeli złożono wniosek o objęcie go ubezpieczeniem emerytalno-rentowym oraz osobę, która podlegała ubezpieczeniu jako rolnik i zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej nie nabywając prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej z ubezpieczenia, jeżeli podlegała ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, ubezpieczeniu społecznemu rolników indywidualnych i członków ich rodzin lub innemu ubezpieczeniu społecznemu przez okres co najmniej 50 kwartałów. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do osoby, która podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu lub ma ustalone prawo do emerytury albo renty.

W art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy wprowadzono kompetencję Prezesa KRUS do wydawania decyzji w sprawach podlegania ubezpieczeniu oraz ustania ubezpieczenia.

Przy ustalaniu podlegania ubezpieczeniu domniemywa się - stosownie do treści art. 38 ustawy, - że:

- 1) właściciel gruntów zaliczonych do użytków rolnych lub dzierżawca takich gruntów, jeżeli dzierżawa jest zarejestrowana w ewidencji gruntów i budynków, prowadzi działalność rolniczą na tych gruntach,
- 2) jeżeli własność lub dzierżawa gruntów, o których mowa w pkt 1, przysługuje kilku osobom lub jeżeli obowiązek podatkowy, o którym mowa w pkt 2, ciąży na kilku osobach - każda z tych osób uczestniczy w prowadzeniu działalności rolniczej,
- 3) osoba bliska rolnikowi, spełniająca warunki określone w art. 6 pkt 2 lit. a i b, stale pracuje w gospodarstwie rolnym i nie jest związana z rolnikiem stosunkiem pracy - jeżeli okoliczność ta została stwierdzona zgodnym oświadczeniem rolnika i tej osoby.

Decyzją ustalającą podleganie ubezpieczeniu można objąć wszystkich ubezpieczonych, za których składkę opłaca ten sam rolnik w myśl art. 39 ust. 1 ustawy.

W rozumieniu art. 39 ust. 2 ustawy, decyzja ustalająca podleganie ubezpieczeniu powinna zawierać w szczególności:

- 1) określenie rodzaju ubezpieczenia,
- 2) określenie początkowej daty podlegania ubezpieczeniu,
- 3) określenie sposobu obliczania składek kwartalnych, ich opłacania oraz terminów płatności,
- 4) wskazanie rolnika zobowiązanego do opłacania składek albo osób zobowiązanych solidarnie

Na podstawie art. 39 ust. 4 ustawy, w razie zmiany stanu faktycznego lub stanu prawnego, na którego podstawie wydano decyzję o ustaleniu podlegania ubezpieczeniu, wydaje się nową decyzję. Jeżeli jednak zmianie uległ, z mocy przepisów prawa, tylko sposób obliczania kwartalnych składek, rolnikowi zobowiązanemu do ich opłacania doręcza się informację w tej sprawie; w decyzji zamieszcza się pouczenie o możliwości takiej zmiany.

Zgodnie z art. 42 ustawy, kasa prowadzi ewidencję okresów podlegania ubezpieczeniu i opłacania składek za każdego ubezpieczonego. Osoba zainteresowana ma prawo wglądu do ewidencji w zakresie dotyczącym jej spraw oraz zgłaszania uwag i zastrzeżeń.

W spornym okresie czasu obowiązywała ustawa z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. z 1982 r., Nr 40, poz. 268) Zgodnie art. 3 ust. 1 ww. ustawy, ubezpieczenie było obowiązkowe.

Przechodząc do przepisów rozporządzenia wykonawczego do wyżej omówionej ustawy, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.) stwierdzić należy, że stosownie do § 1 rozporządzenia naczelnik gminy prowadzi ewidencję okresów ubezpieczenia i opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników każdej z osób objętych ubezpieczeniem. Na podstawie prowadzonej ewidencji naczelnik gminy potwierdza okresy ubezpieczenia oraz dane niezbędne do ustalenia prawa i wysokości świadczeń przysługujących z ubezpieczenia społecznego. Z dniem 29 marca 1990 r. do przepisu tego dodano ust. 2, zgodnie z którym Prezes ZUS w porozumieniu z Ministrem Finansów ustala wzory dokumentacji ewidencyjnej.

Przepis § 28 ust. 1 rozporządzenia stanowił, że każdemu z rolników będącemu współwłaścicielem (współposiadaczem) prowadzonego gospodarstwa rolnego wymierza się składkę odrębnie, odpowiednio do jego udziału we współwłasności lub współposiadaniu, stwierdzonego na podstawie dokumentów lub oświadczeń zainteresowanych. W razie niezłożenia oświadczenia wysokość składki wymierza się przyjmując równość udziałów.

Zgodnie z § 30 rozporządzenia w brzmieniu pierwotnym, naczelnik gminy wymierzał składkę w drodze decyzji po ustaleniu, że rolnik, jego małżonek i domownicy podlegają ubezpieczeniu. Rolnik był obowiązany przedstawić naczelnikowi gminy dane niezbędne do ustalenia obowiązku ubezpieczenia.

Przepis § 29 ust. 1 - w brzmieniu obowiązującym od dnia 28 stycznia 1988 r. - precyzował, iż naczelnik gminy wymierza składkę w drodze decyzji po ustaleniu, że rolnik, jego małżonek i domownicy podlegają ubezpieczeniu. Rolnik był obowiązany przedstawić naczelnikowi gminy dane niezbędne do ustalenia obowiązku ubezpieczenia. Od dnia 31 sierpnia 1989 r., po zmianie § 29 rozporządzenia, naczelnik gminy obowiązany był wymierzać składkę w drodze decyzji po ustaleniu, że rolnik, jego małżonek i domownicy podlegają ubezpieczeniu. Rolnik z kolei obowiązany był przedstawić naczelnikowi gminy dane niezbędne do ustalenia obowiązku ubezpieczenia, a w szczególności składać oświadczenie o:

- 1) podjęciu pracy co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy obowiązującego w danym zawodzie,

2) podjęciu innej działalności powodującej objęcie przepisami o ubezpieczeniu społecznym lub o zaopatrzeniu emerytalnym,

3) nabyciu prawa do emerytury lub renty.

Obowiązujące przepisy prawa wskazują przesłanki, które strona odwołująca ma spełnić, aby uzyskać prawo do emerytury rolniczej. Sąd ustalił w pierwszej kolejności na podstawie zeznań świadków, że ubezpieczona miała realną możliwość pracy w gospodarstwie rolnym należącym min. do jej męża, skoro nie pracowała zawodowo w spornym okresie czasu. Odwołująca w spornym okresie urodziła wprawdzie drugie dziecko, jednakże dziećmi w czasie jej nieobecności zajmowała się teściowa. Co więcej, Sąd zwrócił uwagę, że w realiach wiejskich co do zasady posiadanie dzieci nie jest równoznaczne z zaprzestaniem pracy w gospodarstwie rolnym. Prowadzenie gospodarstwa rolnego wymaga bowiem nieustannej pracy czy to na roli, czy w obejściu. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że z ustaleń stanu faktycznego wynika również, iż w spornym okresie ubezpieczona nie we wszystkie dni pracowała w gospodarstwie rolnym męża. Jak bowiem zeznali świadkowie, odwołująca w gospodarstwie tym pracowała dwa, trzy razy w tygodniu. W ocenie Sądu okoliczność ta nie pozbawiła jednak pracy wykonywanej przez ubezpieczoną charakteru stałości. O stałości pracy domownika w gospodarstwie rolnym w rozumieniu art.

6 pkt 2 ustawy decyduje bowiem nie tylko codzienne (nieustanne, przez cały czas, ciągle) wykonywanie pracy, ale przede wszystkim zachowanie gotowości do świadczenia jej na rzecz gospodarstwa osoby bliskiej w stosownym wymiarze czasu pracy. Należy bowiem podkreślić, mając na względzie cel i funkcje omawianej ustawy, że ustanowienie obowiązku ubezpieczenia społecznego domownika dotyczy osób niebędących posiadaczami gospodarstwa rolnego, a powiązanych z gospodarstwem rolnym tylko szczególnym stosunkiem, cechującym domownika. Nieodzowne jest zatem sięgnięcie do specjalnego znaczenia jego roli w społeczno-gospodarczych stosunkach wiejskich, której specyfikę uwypukla porównanie określenia domownika w art. 6 pkt 2 i definicji rolnika sformułowanej w art. 6 pkt 1 ustawy. Zestawienie tych przepisów ujawnia, że istota działań domownika, który nie prowadzi zawodowej działalności rolniczej na własny rachunek, sprowadza się do pomocy rolnikowi w prowadzeniu gospodarstwa, czyli do wykonywania prac wskazanych mu przez prowadzącego gospodarstwo, leżących w zakresie jego decyzji gospodarczych. Mając to na względzie, należy przyjąć, że praca domownika w gospodarstwie rolnym wykonywana w wymiarze czasu stosownym do prawidłowego jego funkcjonowania, zgodnie z jego strukturą, przy uwzględnieniu jego obszaru oraz ilości pracujących w nim osób, jest pracą stałą (poruszone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1998 r., sygn. akt II UKN 3/98)

Zebrany w toku sprawy materiał dowodowy w postaci zeznań świadków i odwołującej pozwala stwierdzić, że J. K. w spornym okresie czasu pracy wykonywała obowiązki w gospodarstwie rolnym należącym min. do jej męża. Jednakże odwołująca zgodnie ze świadectwem pracy, była zatrudniona w Urzędzie Miasta (...) W. w Wydziale (...) w okresie od dnia 16 lutego 1980 r. do dnia 1 marca 1988 r. W związku z tym dopiero okres począwszy od dnia 2 marca 1988 r. do dnia 31 marca 1993 r. mógł zostać zaliczony do 25-letniego okresu ubezpieczenia rolniczego.

W okolicznościach niniejszej sprawy nieprzedstawienie przez odwołującą dowodu opłacania składek na ubezpieczenie nie może rodzić dla niej negatywnych skutków w postaci niezaliczenia spornego okresu począwszy od dnia 2 marca 1988 r. do okresu ubezpieczenia rolniczego. Sąd zważył, że obowiązek prowadzenia ewidencji okresów ubezpieczenia oraz opłacania składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych Rolników obarczał naczelnika gminy, który nie dopełnił obowiązków i nie przekazał odpowiedniej dokumentacji do organu rentowego. Zarówno świadkowie zeznający w sprawie, jak i odwołująca wskazywali zbieżnie, że składki były opłacane. Należy wskazać również, że w spornym okresie zaliczonym odwołującej przez Sąd, nie posiadała ona innego tytułu do ubezpieczenia. Sąd również miał na uwadze wskazania, zgodnie z którymi nie została sporządzona i przekazana do właściwej jednostki organu rentowego „karta ewidencyjna ubezpieczonego”, która byłaby podstawą

do potwierdzenia okresów podlegania i opłacania składek na fundusz ubezpieczenia społecznego rolników. Na podstawie złożonych dokumentów, organ rentowy nie był w stanie określić okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników ani wpłaconej kwoty

na ubezpieczenie społeczne rolników oraz wskazać osoby podlegającej ubezpieczeniu. Jednakże należy uznać, że obowiązek dostarczenia odpowiedniej dokumentacji ubezpieczeniowej spoczywał na naczelniku gminy. Dlatego też ubezpieczona nie kontrolowała tychże spraw formalnych, a co za tym idzie nie zdawała sobie sprawy, że nie zostały zachowane odpowiednie procedury wymagane przez prawo. Wobec braku dokumentacji źródłowej, w ocenie Sądu całokształt ustaleń faktycznych dokonanych

na podstawie zebranego materiału dowodowego pozwala na uznanie, że faktycznie były odprowadzane składki na ubezpieczenie rolnicze w spornym okresie czasu.

W związku z tym, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)